

Ilustrații și text
LARISA RACU

Miru și Leya descoperă un nou partener de joacă

Pe cerul albastru, razele aurii ale soarelui începeau să-și facă loc printre copacii adormiți. Era dimineață devreme și toți membrii familiei erau deja în mișcare. Ana era mai grăbită ca niciodată și își încărcă rucsacul cu tot felul de lucruri.

– Ana, mai avem 10 minute și plecăm! a anunțat mama, din bucătărie.

Fetița, alertată de vocea mamei, și-a umplut brațele cu un munte de haine, încercând să le înghesuie în rucsac. A reușit cu greu să-l închidă, după care a încercat să-l ridice în spate.

Cu o greutate atât de mare în spate, Ana se simțea precum o furnicuță care duce în spinare un bob imens de grâu.

„Se pare că am pus totuși prea multe lucruri în rucsac!”, și-a spus Ana, în timp ce pisicuțele se învâртеau printre picioarele ei. După aceea, a deschis rucsacul și a început să scoată obiectele care erau în plus.

Pisicuțele erau nerăbdătoare să descopere ce comori se află în acel rucsac. Ana a găsit o grămadă de obiecte pe care credea că le-a pierdut: ochelarii de scufundări, mingea de volei, două portocale, o gumă de mestecat și chiar o brioșă mușcată într-un colț de Eric, frățiorul ei adorabil.

Chiar și Eric, fratele mai mic al Anei, era entuziasmat de călătorie. Acesta era un băiețel plin de imaginație și curiozitate. Avea ochii căprui, mereu strălucitori, și un zâmbet jucăuș. Își purta ursulețul de pluș, Pufi, ca pe un adevărat tovarăș de călătorie și îl îmbrățișa puternic în momentele de teamă.

În timp ce mașina lor urca serpentinele drumului de munte, Ana și cele două pisicuțe, Miru și Leya, priveau fascinate pe geam. Fetița era încântată de fiecare culme de munte și de fiecare copac. Simțea că o așteaptă noi aventuri în această lume minunată a munților. Părinții stăteau în față, concentrându-se asupra drumului, dar din când în când aruncau priviri calde copiilor. Conversațiile lor, pline de veselie, umpleau mașina cu o atmosferă plăcută și prietenoasă.

- Sunt nerăbdătoare să mă întâlnesc cu prietenele mele! a spus Ana.
- Eu abia aștept să facem o plimbare prin pădure, așa cum am făcut și anul trecut. Poate vom avea șansa să întâlnim din nou căprioare! a menționat Eric.
- Sper să nu dăm peste vreun urs pe traseu! a adăugat Ana.
- Nu-ți face griji, draga mea! Încercă mama să o liniștească.
- Hai să uităm de griji și să ne concentrăm pe bucuriile care ne așteaptă!, i-a îndemnat tata.

În momentul în care urma să plece, Ana și-a dat seama brusc:
– Oh, nu, era cât pe ce să le uit pe Miru și pe Leya!
Cu pași grăbiți, fetița s-a întors la cort. Când a intrat, a văzut că cele două micuțe dormeau
adânc. Cu o mișcare atentă, fetița le-a luat în brațe, apoi le-a pus în rucsacul ei.

În momentul în care a ridicat rucsacul fetei, mama a întrebat mirată:

– De ce este rucsacul tău atât de încărcat? Ce ai pus în el?

Fata, simțindu-se prinsă „cu mâța în sac”, a răspuns:

– Păi... ăăă... m-am gândit că Miru și Leya se vor simți singure și vor crede că eu le-am abandonat, așa că le-am luat cu mine!

– Înțeleg că îți sunt dragi și vrei să le iei cu tine, însă ele nu vor rezista mult timp închise acolo. Curând va trebui să le dăm drumul afară! a adăugat mama.

– Uite, mami, furnicile
își folosesc antenele
pentru a mirosi! exclamă
Eric, privind-le încântat.
– Ce descoperire minunată!
spuse mama, zâmbindu-i
cu drag.